

Capitolul 1

Primele raze ale dimineții se revarsă încet, cu blândețe, deasupra orașului Florența din înșorita Italie. Vara este la jumătate, ceea ce înseamnă că a sosit vremea ca cel mai cunoscut detectiv monégasc¹, Bernard Bertrand, să se bucure de singurul său concediu din an. Cu pași mărunți și repezi, ajunge în fața hotelului *La Plaza*. Se oprește o secundă, asigurându-se că adresa este corectă, apoi împinge în ușa rotativă de la intrare.

În ciuda orei matinale, un zumzet agitat este omniprezent. Oriunde ai privi, turiști încântați, nerăbdători sau chiar iritați – *din cauza unor întârzieri sau neînțelegeri, presupune domnul Bertrand* – așteaptă să fie cazați. El se îndreaptă spre

¹ *originar din principatul Monaco*

femeia de la *Recepție* și prezintă câteva date personale, împreună cu rezervarea. Luând cheia și bagajele, trece pe lângă mulțime și pe lângă liftul care l-ar duce la etajul cinci. Alege treptele, pentru că a considerat întotdeauna că atunci când va renunța la ele, deși ar avea de ales, ar însemna că nu mai este el însuși – *ar începe să îmbătrânească*, așa cum s-a exprimat chiar el cândva... Aproape zece minute mai târziu, bărbatul nu prea înalt, cu ochi negri, mereu cercetători, fără nici măcar un singur fir de păr alb, la cei 47 de ani ai săi, care, în puținul timp liber, cântă la un pian vechi – *îi place însă mai mult să-i asculte pe cei profesioniști* –, își pune deja lucrurile în ordine, în camera cu numărul 510.

Când totul se află *exact* acolo unde trebuie, Bernard Bertrand îmbracă unul dintre costumele sale preferate și coboară sprinten în restaurant, pentru micul dejun. Cât timp își așteaptă ceașca de cafea fără zahăr, își rotește privirea prin încăpere, oprindu-se asupra fiecărui chip prezent –

defect profesional, se amuză în sinea lui – și continuă să-i studieze pe cei de la mese și pe angajații care se învârt neîncetat, încercând să-i mulțumească pe toți.

— Comanda dumneavoastră, îi surâde femeia tânără care îl servește. Și... Ați fi amabil... nu-și mai continuă fraza, dar îi întinde un stilou și o agendă și îi aruncă o privire cu un amestec de încântare și respect profund.

Bertrand îi zâmbește scurt și îi oferă un autograf. Bine... S-a înșelat când a crezut că, dacă va pleca în vacanță într-o țară străină, nu-l va recunoaște nimeni și va avea parte de câteva zile de liniște. Și totuși... Nu poate fi chiar atât de rău..., nu?

După micul dejun, bărbatul alege primul obiectiv turistic dintr-o lungă listă, afișată în holul recepției. Astfel, își petrece întreaga zi în *Catedrala Santa Maria del Fiore* și, pentru că este vorba despre trepte, le urcă pe toate cele patru sute șaiszeci și trei ale Domului. Priveliștea care se întinde în fața sa merită efortul. Abia când cerul

capătă nuanțe rubinii, Bertrand oftează prelung și se întoarce la *Plaza*. După cină și un scurt schimb de replici cu recepționera, urcă în cameră, fără a ezita să aleagă din nou scările. Rămâne treaz până mai târziu, răsfoind un roman vechi.

A doua zi, dis-de-dimineată, bătați rezezi în ușă îi întrerup visele agitate.

— Domnule Bertrand! Domnule Bertrand! se aude o voce de bărbat.

Domnul Bertrand coboară confuz din pat și îmbracă un halat în drum spre ușă. Deschide. Nu-l cunoaște pe cel care i-a tulburat somnul. O clipă, tăcerea persistă. Apoi, domnul necunoscut vorbește primul:

— Se poate...? își înclină capul spre interior, în semn că așteaptă să fie invitat înăuntru.

Bernard Bertrand își flutură mâna în aer, arătându-i că este bine-venit – *deși... lucrurile nu stau chiar așa...*

— Domnule Bertrand, este o onoare să vă avem printre noi, și o spun în calitate de director al acestui hotel. Numele meu este Angelo Vinci.

Cei doi își strâng mâna, iar detectivul, încă neînțelegând nimic, vorbește pentru prima dată:

— Numele meu este Bernard Bertrand.
Dar cred că știți deja asta.

Directorul zâmbește, ușor stânjenit, luând loc pe unul dintre scaunele de lângă o masuță de sticlă. Bertrand se așază pe celălalt și așteaptă, cu un sentiment ciudat, nedefinit.

— Domnule detectiv, începe Vinci, mi-aș fi dorit ca singurul motiv al vizitei mele matinale

mele atât de matinale să fie rugămintea de a-mi oferi un autograf, însă – și regret că trebuie să spun aceste cuvinte – am nevoie de dumneavoastră. Și nu pentru o sesiune de fotografii cu numeroșii fani, din păcate.

Ei, asta a fost, își spune în gând monegascul. Măcar a trecut o noapte întreagă fără să mă concentrez asupra unui caz, a infractorilor și a posibililor suspecti...

— Vă ascult, se încruntă el ușor.

— Hm! De fapt... Poate ar trebui să vedeți.

Fără alte cuvinte, se ridică amândoi în același timp. Bertrand îl urmează pe director până la camera de la capătul culoarului. Vinci deschide ușa doar după ce se asigură că sunt singuri pe coridor.

În patul mare din centrul camerei, un bărbat în jur de treizeci de ani stă întins, fără suflare. Detectivul se apropie de el și-l studiază cu atenție, în tăcere, minute în șir. Pierzându-și răbdarea, Angelo Vinci cere să știe:

— Ei bine? Ce facem acum?